

pukkád a szomszéd
 maga is;
 Tegnap megsúgták neki
 és ma már meg is érti
 holnap a bőrén érzi
     a változást
 erre nem iszik áldomást,
     de öli a méreg
 és elfutja szemét
     a vér.
     Reng a tokája,
     jár a pofája,
 bár az átok mit sem ér.
     A zsellér,
         a béres, a szolgálta
 maga ura már
     s gazduram dolga
 bizony rosszul áll!
                     Csak a munka számít,
                                     a tett;
 az ország
     a dolgozók
                     országá lett.

KONCZ ANTAL

APRILIS

A fák lakodalmi ruháját
 friss szél kotorássza kacagva.
 Az élet ezernyi csudáját
 széthinti a lenge tavaszba.

Csók-alkalom illan a percen,
 lányajkként nyílik a bimbó.
 Oly egyszerű, tiszta a versem,
 mint frissfaragású tilinkó.

A dolgos-erős falu népe
 szaporázza serényen a léptét;
 megifjul a föld színe-képe
 s a századok ősi miértjét

trágyás humuszába keverve:
 új élete szökken a szárba,
 hogy múljon a régi keserve,
 s érezze, hogy nem lehet árva;

hulljon le szemérről a hályog,
 hő vágyakozása beteljék;
 új törvény: Munka a zálog
 s a drága paraszti verejték!

PAKOLICZ ISTVAN